

можемъ да получимъ Божіѣ-тѣ благодать, и прощеніе на грѣхове-ты си: защото вече сме съгрѣшили, и ако за напредъ и да не грѣшимъ вече даже, то за *сторены-ты до сега грѣхове* сме достойни за наказаніе. Нито като влѣземъ въ вѣчнѣ-тѣ мѣкѣ, и съ страда-ніе-то за грѣхове-ты си ще можемъ да излѣземъ отъ тамъ и така да ся спасемъ; защото наказаніе-то на грѣхъ-тѣ е *бескрайно; то е вѣчно*. Освѣтъ това, суетно е да ся надѣваме, че Богъ ще ся умилистови за насъ, и не ще да ны накаже. Защото Той самъ казалъ, че *нечестиви-ти не щѣтъ да останѣтъ не-наказани*; та за това той не ще да ся по-върни отъ думѣ-тѣ си.

2) Ные сме прочее *нуждни* за Спаситель. *Исусъ Христосъ е тоя Спаситель, и самый-тъ Спаситель* на изгубены-ты грѣшници.

За да ся спасемъ, законъ-тѣ Божій, когото сме развалили, трѣбува да ся *испълни съ покореніе*, и да ся *удовлетвори съ страда-ніе*. Тыя двѣ нѣща ные не можемъ да направимъ. Но Христосъ гы направилъ за насъ; и онова щото Христосъ прави за насъ, Богъ го приима, *като за наше* (1 Кор. 1; 30; 2 Кор. 5; 18-21). Той *усъвършенствувалъ* наше-то спасеніе; за това *намъ* не останува да правимъ нищо за него. Когато Богъ ны *приима*, той ны *приима въ Възлюбленнаго* (Еф. 1; 6): Когато ны *оправдава*, той ны прави това по *причинѣ на заслуги-ты Христовы* (Рим. 3; 23-26): Ные ся обличае въ неговѣ-тѣ “*пра-*